

...FLER HONKY-TONK HJÄLTAR & ASFALT-COWBOYS...

AREA CODE 615/BAREFOOT JERRY

Nashvilles hjältar är varken dess stjärnor eller låtskrivare utan dess studiomusiker, en konsekvens av det rationella tänkandet som nu även slukat countryindustrins högborg. När artisterna går in i studion har dom sällan råd att ta med sitt eget band, därtill är studiotiden alldeles för dyr. Då finns i stället studiomaffian på plats, redo att rama in artistens melodier och dokumentera dem på vinyl.

Men till skillnad från andra grupper av studiomusiker, exempelvis Muscle Shoals och Stax/Volt, så har det aldrig utkristalliserats något typiskt sound i Nashville. Det var kanske en av anledningarna till att ett gäng studiomusiker, under ledning av multiinstrumentalisten Charlie McCoy, gav sig iväg till den lilla Cinderella-studion utanför Nashville i hopp om att finna en väg ur klichéerna.

Projektet är musikhistoriskt intressant på flera sätt. Dels var det ett första steg mot rock och rythmn blues för Nashvilles del, dels lades grunden för en av Nashvilles intressantaste och märkligaste grupper - Barefoot Jerry.

Area Code växte fram som en reaktion mot countrymusikens utslätande under slutet av 60-talet, en process som dess olika gruppmedlemmar var delaktiga i. Man ville gå utanför de ramar Nashville satt upp och möta en annan publik. Men musiken var alldeles för arrangerad och fungerade aldrig live.

Barefoot Jerry har däremot nått den publik Area Code var ute efter, sin hårt arrangerade musik till trots. Gruppen känns på något sätt som Nashvilles svar på 10cc eller Steely Dan. Perfektionism, driven

till det stadie där människan underordnas teknologin. Men Barefoot Jerry blir aldrig tråkiga, dom har skojiga texter och jobbar fram otroliga klangbilder. Mycket beroende på det sätt Russ Hicks attackerar sin steel-guitar och en synthesizer som programmerats i steel-harmonier!

ALBUM SOM REKOMMENDERAS:

Area Code 615: A trip in the country (Polydor-dubbel-LP).

Barefoot Jerry: Watchin' TV (Monument-LP)

WET WILLIE

Wet Willie har inte speciellt mycket med country att göra utan bygger snarare vidare på blues, rythmn blues och på senare tid även soul, som den formades av Wilson Pickett och Otis Redding under mitten av 60-talet. Produktionerna är kantiga och råa, inga filter, inga pålägg, bara en massa direkta känslor.

Gruppen är byggd runt bröderna Hall men även syster Donna Hall finns med. Till sammans med Ella Avery svarar hon för bakgrundssång och "doakör", vilket medfört att Wet Willie bitvis känns som en direkt fortsättning på Delaney och Bonnie Bramletts "sumpmarkssoul". Men även inslagen av gospel är markant, speciellt de uttryck denna musik tagit sig efter det att Tulsas siste hillbilly, Leon Russell, tagit sig an denna musikform.

Wet Willie har också en "robust" gitarrist i Rick Hirsch. Hans gitarrslingor känns som huggna i sten, figurerna står där stadigt och är rena i konturerna. Wet Willies musik är inte vacker, men f-n så bra!

A C 615 I FILLMORE WEST

ALBUM SOM REKOMMENDERAS:

Wet Willie: 11 (Capricorn-LP)
Wet Willie: Keep on Smilin' (Capricorn-LP)
Wet Willie: Drippin' Wet/Inspelad live i New Orleans/ (Capricorn-LP)

ATLANTA RYTHMN SECTION.

Atlanta Rythmn Sections framväxt kan jämföras med grupper som Booker T and The MGs och Meters. Grupper som kommit samman i egenskap av studiomusiker och som visat sig fungera även utanför studion. Atlanta Rythmn Section bygger sin musik på det vokala i större utsträckning än andra sydstatsband (enda grupp som skulle kunna tjäna som jämförelse är Ozark Mountain Daredevils men dom lär ju ha förflyttat sig till västkusten, så....). Vad som ger Atlanta Rythmn Section dess karaktäristiska är förutom sången samspelet mellan de båda gitarristerna Barry Baily och J R Cobb som s a s "spelar ihop", ibland samma

WET WILLIE

toner, ibland i stämmor. Baily har också lagt grunden till sitt goda rykte genom samarbete med Joe South, Frankie Miller och Taj Mahal.

REKOMMENDERAS:

ATLANTA RYTHMN SECTION: Third Annual Pipe Dream (Polydor-LP).

MARSHALL TUCKER BAND

Under en lång tid har Marshall Tucker varit ett av söderns populäraste live-band, något som förvånat oss med tanke på gruppens första album som kändes tafatta och anonyma. Tredje gången gillt tänkte vi på Larm, när dubbelalbumet "Where We All Belong" kom. Ett påstående som rymde en halv sanning.

Albumet innehöll en live- och en studioinspelad platta. Det var den förstnämnda som var sanningen, den som bekräftade gruppens goda rykte. I höstas slog man åter till, denna gång ordentligt och man tog igen allt det man förlorat i studion under de gångna åren. Plattan hette Searchin' For A Rainbow och visade att Marshall Tucker var beredd att ta över kronan om nu inte "Bröderna Allman" skulle orka med ytterligare ett studiobesök.

Marshall Tucker har hittat syntesen mellan 60-talets countrymusik och den tunga blues-orienterade rockmusiken. Toy Caldwell är förmodligen inte världens bästa steelgitarrist men en av dom fyndigaste och mest fantasifulla. Han är progressiv i musikestetisk bemärkelse när han lägger stålet på strängarna. Plattan innehåller också enligt min strängt personliga mening 1975 års bästa amerikanska singel, Fire On The Mountain. Tacka Toy för det!

ALBUM SOM REKOMMENDERAS:

Marshall Tucker Band: Searchin' For A Rainbow (Capricorn-LP).

LYNARD SKYNARD

Lynard Skynard, bandet där motsättningarna de olika gruppmedlemmarna emellan och de alltför korta stubinerna fungerar som skapande drivkraft. Åtminstone om man får tro den bild skivbolaget givit av gruppen. Unga, hungriga vilddjur som värnar om sydstatssamhällets nationella oberoende.

Aggresioner eller ej så nog finns det en inneboende militans i gruppens produktioner. Ett gäng unga killar som skrivit om söderns bluestradition i rockmusikens termer, samtidigt som de är en tydlig spegling av den segregerade kultur de är en del av.

Lynard Skynards färd mot stjärnorna leddes av Al Kooper som upptäckte gruppen under

BONNIE BRAMLETT

en spelning i Atlanta för några år sedan. Plattan "pronounced' leh-nérd'skin-nérd" spelades in i Studio One i Doraville, Georgia (samma studio som Atlanta Rythmn Section använder). I "pronounced'...." finns allt av den känsla man brukar kalla "laid back" i sydstatsmusiken. Något som gruppen hade problem att uppnå under de spelningar som skulle leda fram till dess album, Second Helping. Kooper, som fortfarande är gruppens producent och "musikaliska rådgivare", hade flyttat till Los Angeles och ville ha gruppen till stans Record Plant-studio.

THE MARSHALL TUCKER BAND

Gruppen åkte upp till Los Angeles men kände sig främmande inför miljön och olustiga inför projektet. Det blev ett album, men känslan var aldrig närvarande. Aldrig mer Record Plant, sa Ronnie Van Zant. Tredje albumet, Nuthin' Fancy, spelades så in i Atlanta och delar av den ursprungliga känslan var tillbaka.

Just nu befinner sig Lynard Skynard i Capricorns studio i Macon, Georgia för att i största hemlighet spela in sitt fjärde album. Det skall nog också fungera.....

ALBUM SOM REKOMMENDERAS:

Lynard Skynard: pronounced'leh-nérd'skin-nérd' (MCA-LP)

YTTERLIGARE PLATTOR MED SYDSTATSGRUPPER OCH ARTISTER SOM REKOMMENDERAS.

Randall Bramlett: That Other Mile (Polydor-LP)

Bonnie Bramlett: It's Time (Capricorn-LP)

Don Nix: Hobos, Heroes and Street Corner Clowns (Enterprise-LP)

Leon Russell: Carney (Shelter, distribueras som Philips i Sverige).

Travis Wammack: Not For Sale (Capricorn-LP)

Charlie Daniels Band: Way Down Yonder (Kama Sutra-LP)

Ozark Mountain Daredevils: It'll Shine When It Shines (AM-LP)

Mamas Pride: (Atco)

Donnie Fritts: Prone To Lean (Atlantic)

ZZ Top: Rio Grande Mud (London-LP)

Tony Joe White: The Train I'm On (Warner Brothers-LP)

Richard Betts: Highway Call (Capricorn-LP)

Don Preston: Been Here All The Time (Shelter-LP)

Bobby Whittlock: One Of A Kind (Capricorn-LP)